

Poglavlje 1

Sophie

Znate one ljude koji djeluju kao da ih božica Fortuna uvijek ljubi u obraz? Koji dobiju promaknuće samo zato što svaki dan dolaze na posao? Koji osvoje najveću nagradu na lutriji? One ljude koji nađu novčanicu od sto dolara na ulici? M' da, to nisam ja. I vjerojatno većina nas. Božica Fortuna izbirljiva je gadura.

Ali danas? Danas mi se napokon osmjehnula. I želim joj se duboko nakloniti u znak zahvalnosti jer sam danas prebačena u prvi razred na letu za London. Možda zbog prebukiranosti, i tko zna zašto su izabrali baš mene, ali jesu. Čovječe, prvi razred! Toliko sam sretna da praktički plešem u sjedalu.

I, oh, kakvo je to samo prekrasno sjedalo, od mekane bež kože i drva s vidljivim godovima – doduše, pretpostavljam da se iz sigurnosnih razloga radi o imitaciji drva. No to nije ni bitno. Ovo je mala, samostalna kapsula, s pretincem za torbu i cipele, minibarom, pravom pravcatom svjetiljkom za čitanje i TV-om širokog ekrana.

Zavalim se u sjedalo uz duboki, zadovoljni uzdah. Sjedim pokraj prozora i odvojena sam od svog suputnika pregradom od matiranog stakla koju mogu spustiti pritiskom na gumb. Ili se oba sjedala mogu pretvoriti u intimnu kabinu navlačenjem zaslona od ulaštenog drva, koje odvaja sjedala od prolaza. Podsjeća me na kupe u nekom luksuznom starinskom vlaku.

Jedna sam od prvih putnika u avionu, pa popustim pred iskušnjem i kopam po stvarima koje su mi ostavili: pepermint bombone,

debele, mekane sokne, masku za spavanje i - *ooh* - vrećicu proizvoda za njegu kože. Zatim se igram svojim sjedalom, podižući i spuštajući pregradu za privatnost – sve dok ne začujem neki *škljoc* koji me ispuni zebnjom. Pregrada se zaglavi na otprilike tri centimetra iznad naslona za ruke i ne želi se ponovno dignuti.

Lecnuvši se od nelagode, brzo odmaknem ruku i počnem se izuvati i listati jelovnik za prvi razred. Dug je, i sve djeluje jako ukusno. O, joj, kako ću se nakon ovoga ponovno naviknuti na meso ili piletinu iz limenke u paklu ekonomskog razreda?

Razmišljam bih li prije polijetanja naručila koktel sa šampanjcem ili bijelo vino, kad odjednom začujem muški glas. Dubok, britanski odsećan, i vrlo uzrujan.

„Što ova žena radi na mojem mjestu?”

Vrat mi se napne, ali ne podignem pogled. Pretpostavljam da misli na mene. Glas mu dopire odnekud iznad moje glave, a ovdje nema drugih putnika osim mene.

I jako, jako, jako se vara. Ja sam na *svojem* mjestu. Provjerila sam dvaput, uštipnula se, ponovno provjerila, i tek onda konačno sjela. Znam da sam ondje gdje trebam biti – samo ne znam kako mi je to uspjelo. Hej, i ja sam bila iznenađena kad su mi na aerodromskom šalteru rekli da sam u prvom razredu. Nema šanse da ću se sada vratiti u ekonomski.

Moji prsti čvrsto stišću jelovnik dok se pretvaram da ga čitam, ali zapravo ih prisluškujem. Ne čujem stjuardessin odgovor jer je pretih, ali njegov nije.

„Namjerno sam kupio dva sjedala za ovaj let. Dva. Iz jednostavnog razloga što ne želim sjediti pokraj nekoga.”

Hm, to je... dekadentno? Neobično? Jedva susprežem grimasu. Tko to radi? Zar je stvarno tako grozno sjediti pokraj nekoga? Je li ovaj tip *vidio* ekonomski razred? Ondje možemo jedni drugima brojati dlake u nosu. Ovdje sjedim u fotelji koja je toliko široka da sam dobrih trideset centimetara udaljena od njegovog glupog sjedala.

„Jako mi je žao, gospodine”, odgovori stjuardesa gotovo umilnim glasom, što je čudno. Trebala bi biti iznervirana. Možda je obučena da

se uvlači u guzicu putnicima u prvom razredu jer su platili brdo love kako bi bili ovdje. „Let je prebukiran i sva sjedala su zauzeta.”

„I zato sam kupio dva sjedala”, prasne on.

Ona ponovno prošapće nešto pokušavajući ga umiriti. Ne čujem što jer dva muškarca koji upravo prolaze pokraj mene raspravljaju o dionicama. Kad prođu, ponovno čujem gospodina Snoba.

„Ovo je neprihvatljivo.”

Umalo skočim od nekog naglog pokreta s moje desne strane. Ugledam stjuardesin crveni sako dok se nagine prema meni i pruža ruku prema gumbu za podizanje zaslona. Obraze mi oblije vrućina dok počinje objašnjavati: „Ovdje je zaslon za privatnost...”

Zastane jer se zaslon ne podiže.

Zabijem nos u jelovnik.

„Vražji zaslon ne radi?” To kaže Snob.

Ostatak prođe baš kao što biste očekivali. On se žali i prigovara, ona ga umiruje, ja se skrivam između prve i druge stranice jelovnika.

„Možda bih mogla nagovoriti nekoga da zamijenite sjedala?” predloži susretljiva stjuardesa.

Da, molim vas. Uvalite ga nekom drugom.

„Što bi to promijenilo?” prasne Snob. „Poanta je bila da imam slobodno sjedalo pokraj svojega.”

Najradije bih mu predložila da pričeka sljedeći let i poštedi nas glavobolje, ali to se neće dogoditi. Njihov spor završi tako da seronja uzrujano puhne i sjedne na svoje mjesto. Očito je krupan, jer osjetim nalet zraka kad to učini.

Vrućina njegova smrknuta pogleda gotovo je opipljiva prije nego što okrene glavu.

Seronja.

Naglo odložim jelovnik i odlučim, *Jebe mi se; idem se malo zabaviti*. Što mi mogu? Ljudi se ukrcavaju u avion; moje je sjedalo sigurno.

Pronađem žvakaću gumu u svojoj torbi i ubacim je u usta. Prožvačem je nekoliko puta, dok ne procijenim da dovoljno bučno mljackam. A onda se okrenem prema njemu.

I ukipim se usred žvakanja, privremeno ošamućena prizorom pokraj sebe. Jer, dragi Bože, nitko ne bi smio biti toliko seksi ako je takva

šupčina. Ovaj je tip definitivno najljepši muškarac kojeg sam vidjela u životu. Što je čudno, jer njegove crte lica nisu ni savršene ni nježne. Ne, oštre su i snažne, čeljust dovoljno britka da može rezati čelik, brada čvrsta, visoke jagodice i upadljivi nos koji je gotovo prevelik, ali se savršeno uklapa u njegovo lice.

Očekivala sam bljedolikog, prosijedog aristokrata, ali on je preplatio, i kosa crna poput ugljena pada mu preko čela. Lijepo oblikovane, pune usne ljutito su stisnute dok namršteno gleda u časopis u svojoj ruci.

Ali očito i on osjeća moj pogled – vjerojatno ne pomaže činjenica da zurim u njega kao riba probodena harpunom – jer okrene glavu i usmjeri svoj smrknuti pogled na mene. I sva ta muževna ljepota pogodila me punom snagom.

Oči su mu tirkizno plave. Njegove se guste, tamne obrve spoje dok mu se na licu sprema oluja. Samo što nije planuo na mene. Uz tu pomisao sine mi još jedna: bolje mi je da ovo dobro odradim.

„Isuse”, izvalim dok podižem ruku kao da želim zaštititi oči. „Ovo je kao da gledam u sunce.”

„Što?” prasne, sumnjičavo stišćući te laserski svijetle oči.

O, ovo će biti zabavno.

„Samo prestani, može?” Zaškiljim prema njemu. „Preljep si. Ne mogu to podnijeti.” To je istina, premda se u normalnim okolnostima ne bih usudila izgovoriti takvo što.

„Jeste li dobro?” kaže zvučeći kao da misli upravo suprotno.

„Ne, gotovo si me oslijepio.” Mahnem rukom. „Imaš li neki prekid? Možda da malo smanjiš jačinu?”

Nosnice mu se rašire, koža poprimi tamniju nijansu. „Krasno. Zagrlo sam s luđakinjom.”

„Nemoj mi reći da nisi svjestan svojeg zasljepljujućeg učinka na ljude.” Uputim mu pogled zadivljenog djeteta. Barem se nadam da to radim.

On se trzne kad se uhvatim za pregradu među nama i lagano se nagnem prema njemu. Kvragu, divno miriše – po skupoj kolonjskoj vodi i najkvalitetnijoj vuni. „Žene vjerojatno padaju pred tvoje noge kao muhe.”

„Ošamućene muhe su barem tihe”, promrmlja, bijesno okrećući stranice časopisa. „Gospođo, molim vas, nemojte mi se više obraćati do kraja leta.”

„Jesi li ti možda vojvoda? Govoriš kao neki vojvoda.”

Glava mu se trzne kao da želi skrenuti pogled prema meni, ali uspije nastaviti gledati ispred sebe. Usne su mu stisnute tako čvrsto da pobjeljuju na rubovima. Kakva lakrdija.

„Ili možda princ. Znam!” Pucnem prstima. „Princ na bijelom konju!”

Pobjegne mu glasni izdah, kao da se dvoumi između smijeha i bijesa, ali stvarno želi izabrati bijes. A onda se umiri. I na trenutak se zabrinem, jer je očito shvatio da se sprdam s njime. Tek sam sada opazila koliko je ovaj tip dobro građen.

Visok je vjerojatno preko metar i osamdeset pet, noge su mu duge i snažne, odjevene u elegantne tamnosive hlače.

Isuse, na sebi ima pleteni prsluk: golublje sive boje, pripijen uz njegov vitki torzo. Trebao bi izgledati kao totalni štreber u njemu, ali ne... On samo naglašava snagu u njegovim rukama, te mišići koji napinju njegovu bijelu košulju do krajnjih granica. Nepošteno.

Ramena su mu toliko široka da masivno sjedalo prvog razreda izgleda maleno. Ali je visok i vitak. Pretpostavljam da su i mišići ispod te skupe i otmjene odjeće lijepo definirani. Sigurno su mamac za poglede, dovraga.

Upijam sve pogledom, uključujući stiskanje njegovih krupnih šaka. Ali ne mislim da bi upotrijebio svoju snagu protiv mene. Njegovo ponašanje vrišti da je napuhani pizdek, no ne djeluje kao nasilnik. Zapravo nijednom nije podigao glas na onu stjuardesu.

Srce mi svejedno snažnije zakuca kad polako okrene lice prema meni. Njegove sočne usne razvuku se u zlobni osmijeh.

Ne gledaj u njega. Usisat će te u vrtlog seksepila iz kojeg nema povratka.

„Razotkrili ste me”, povjeri mi tihom glasom koji podsjeća na topli maslac na prepečencu. „Princ na bijelom konju, vama na usluzi. Ispričavam se zbog svoje otresitosti, gospođo, no na iznimno sam važnom zadatku.” Približi mi se i osvrne oko sebe prije nego što vrati pogled na

mene. „Naime, tražim svoju nevjestu. Vi, nažalost, ne nosite staklenu cipelicu, tako da ne možete biti ona.”

Uputi mi široki – iako lažni – osmijeh, otkrivajući rupicu u obrazu, i meni zastane dah. Dvostruko dovraga.

„Ideš.” Sveno uzdahnem. „Još je gore kad se nasmiješiš. Stvarno bi trebao nositi na sebi upozorenje, sunašce.”

Osmijeh mu sklizne s lica kao vrući krumpir, pa zine ne bi li mi nešto odvratio, ali se pokraj njega odjednom stvori stjuardesa.

„Gospodine Scott, želite li štogod popiti prije polijetanja? Šampanjac? Pellegrino, možda?”

Čudi me da mu nije ponudila sebe. Ali s obzirom na to kako se naginje preko njega, ruke naslonjene na naslon pokraj njegova ramena, leđa izvijenih tako da može isturiti grudi, to se očito podrazumijeva. Ne mogu joj to zamjeriti. Lik je potentan.

On jedva pogleda prema njoj. „Ne, hvala.”

„Jeste li sigurni? Možda kavu? Čaj?”

Njegova obrva se podigne na onaj nadmeni način koji samo Britanci znaju isfurati. „Meni ništa.”

„Šampanjac zvuči super”, kažem.

Ali stjuardesa ne skida pogled sa svoje žrtve. „Najiskrenije se ispričavam zbog ove zbrke, gospodine Scott. Obavijestila sam svoje nadređene, učinit će sve što je u njihovoj moći kako bi vam udovoljili.”

„Sada to više nema smisla, ali hvala vam.” Već podiže svoj časopis s blještavim sportskim autom na naslovnici. Tipično.

„U redu, onda, bude li vam išta trebalo...”

„Ne znam za njega”, prekinem je, „ali ja bih voljela... hej! Halo?” Mašem rukom dok ona odlazi, naglašeno njišući bokovima. „Haloo?”

Osjećam njegov podrugljivi osmijeh pa pogledam u njega. „Ti si kriv za ovo, znaš.”

„Ja?” Podigne obrve, ali ne odvrati pogled sa svojeg časopisa. „Kako ste, pobogu, došli do tog zaključka?”

„Tvoja abnormalna ljepota ju je učinila slijepom za sve osim za tebe, sunašce.”

Lice mu je bezizražajno, ali mu se usne trznu. „Da bar mogu ženama oduzeti i dar govora.”

Na to se moram naceriti, to je jače od mene. „O, kladim se da bi ti to bilo prekrasno; sve mi bespomoćne žene samo se smiješimo i kima-mo. No bojim se da ti sa mnom to ne bi upalilo.”

„Naravno da ne bi”, ravnodušno odvratila. „Zaglavio sam pokraj jedne koja očito pati od neizlječive verbalne dijareje.”

„To mi kaže čovjek koji pati od društvene konstipacije.”

On ponovno zašuti i raširi oči. A onda mu pobjegne neki prigušeni zvuk i razvije se u grcavi smijeh. „Kriste.” Uštipne se za korijen nosa dok se pokušava sabrati. „Nema mi spasa.”

Nasmiješim se, ali suspregnem smijeh, iako se i ja želim smijati. „No, no.” Potapšam ga po ramenu. „Sve će biti gotovo za nekih sedam sati.”

On zastenje i podigne glavu. Humor u njegovim očima je iskren, i samim time još opasniji. „Neću preživjeti...”

Avion se lagano zatrese dok se polako odmiče od terminala. I gospodin Sunašce problijedi. Lice mu poprimi finu nijansu zelene boje, pa zatim posivi. Ovaj se čovjek užasava letenja. Ali bi očito radije pretrpio pad aviona nego to priznao.

Super. Vjerojatno će početi hiperventilirati prije nego što avion postigne predviđenu visinu.

Možda zato što se i moja mama užasava letenja, ili možda zato što bih voljela misliti da je grozno ponašanje gospodina Sunašca izazvano strahom, a ne činjenicom da je masivna pizda, odlučim mu pomoći. I, naravno, pritom ću se još malo zabaviti.



Gabriel

U paklu sam. To mi je već poznato mjesto: dugačka, uska cijev s klimavim krilima. Smrtonosna zamka s petsto sjedala, ustajalim zrakom i motorima koji bruje. Često sam ovdje. Ali ovaj put sjedim pokraj samog Vraga.

Dovoljno dugo radim u industriji zabave pa znam da se Vrag uvijek pojavljuje u privlačnom paketu. Kako bi lakše namamio naivne

budale. Ova konkretna vražica izgleda kao da je došla iz 1950-ih godina – platinasto plave kose koja okružuje njezino anđeosko lice; velikih očiju raznolikih nijansi smeđe boje; jarkocrvenih usana; tijela oblika pješčanog sata, koje nastojim ignorirati.

Nije lako ignorirati ove sise. Kad god progovori, ti mekani brežljci poskakuju kao da imaju vlastitu volju. A budući da ova čudna, brbljava djevojka nikad ne zatvara gubicu, prijeti mi opasnost da ostanem hipnotiziran tim fantastičnim grudima koje su sigurno veće od četvorki.

Bože, ona ne prestaje blebetati. Kao neki Hudodrak iz noćne more koji me odlučio izludjeti.

„Slušaj, ti...” Još poskakivanja sisa, još pućenja crvenih usana... „Znam kakvu igru igraš, ali to neće proći kod mene.”

Podignem pogled. „Molim?”

„Nemoj ti meni *moulim* tim svojim uglađenim britanskim naglaskom, neću pasti na to.” Tanki kažiprst prijeteći maše ispred moga nosa. „Nije me briga koliko ti je seksi glas, neće ti upaliti.”

Neću se nasmiješiti na to. Nema šanse. „Nemam pojma o čemu govorite, ali da sam na vašem mjestu, zatražio bih liječničku pomoć čim sletimo.”

„Piff. Glumiš da se užasavaš letenja u nadi da ću se sažaliti nad tobom.”

Neki ružan osjećaj uvuče mi se u utrobu, i stisnem šake da ne počnem vikati – kad bih mogao doći do riječi. Ona i dalje brblja, valja gluposti.

„Misliš da ću ti ako izgledaš prestravljeno i napeto ponuditi felaciju kako bih ti odvuksa pozornost.”

Moje poniženje naglo prestane čim začujem riječ *felacija*. „Što?”

„Međutim, to se neće dogoditi.”

Ignoriraj svoj kurac. Ignoriraj ga. On je budala. Usredotoči se na glavni problem. „Vi ste poremećeni. Potpuno poremećeni.”

„A ti si zgodna, ali prepređena bitanga. Na tvoju žalost, ljepota nije dovoljna. Neću to učiniti.”

Nagnem se prema njoj koliko se usuđujem. „Slušajte, čak i da želim vaša usta bilo gdje blizu mene, zašto bih, pobogu, zatražio da mi

ga ovdje popušite?” Mahnem rukom prema prolazu. „Tu gdje nas cijela kabina može vidjeti? Tko to radi?”

„Ja ne”, odvrati mi ona uz zgađeni pogled. „Ali lijepo si se razotkrio. Očito si već razmišljao o logistici.”

Ne smiješ zadaviti luđakinju. Škrgućući zubima do granice boli, okomim se na nju. „Gospodo, čak i da se ova smrtonosna zamka od prijevoznog sredstva stropoštava prema Zemlji okružena vatrenom kuglom propasti, a vaša usta na mojoj kiti su posljednji seks koji bih ikada imao priliku iskusiti, otkopčao bih sigurnosni pojas i iskočio iz aviona u sigurnu smrt.”

Ona trepne tim svojim šarenim očima, velikim i okruglim i nimalo uzrujanim. „Jako si rječit, sunašce. Ali mislim da lažeš. Želiš da ti ga popušim. Jako to želiš.”

Otvaram i zatvaram usta kao riba, blejim i jedva dolazim do zraka. Ne mogu smisliti apsolutno nikakav odgovor, što je prava rijetkost. Ja možda ne volim razgovarati s većinom ljudi, ali sam savršeno sposoban odbrusiti nekome kad situacija to zahtijeva.

Iznad naših glava se oglasi tiho zvonce. Podignem pogled i opazim da je ugašen natpis za vezivanje sigurnosnih pojaseva. Avion se popeo na predviđenu visinu i sada letimo ravno i mirno.

Kad ponovno usmjerim pozornost na vražicu pokraj sebe, ona je zabila nos u neki časopis i veselo okreće stranice. Kutovi usana joj se trzaju u jedva uočljiv, samozadovoljan smiješak.

Nova spoznaja me pogodi kao šaka u trbuh: opet me zajebavala. Odvrćala mi pozornost od uzlijetanja. Toliko učinkovito da nisam ni osjetio kad se avion odvojio od tla. Sad sam rastrzan između nevoljkog divljenja, neugodne zahvalnosti i goruće potrebe da joj se osvetim.

Najglasniji u mojoj glavi jest poziv na osvetu. Ugrizem se za unutarnju stranu obraza da se ne nacerim. Nagnem se naprijed i uđem u njezin osobni prostor, ignorirajući miris kolačića od limuna koji lebdi oko nje.

Ona se smjesta ukruti i zabaci glavu, a tijelo joj se uspravi. Super.

„U redu”, tiho prošapćem u njeno uho. Ona zadrhti i počne se vrpeljiti ne bi li se odmaknula od mene. „Pročitala si me. Da, želim da

me oralno zadovoljiš. Jako to želim. Dakle, budi dobra i malo mi ga popuši, može?”

Ona šokirano dahne, i njezina baršunasta koža problijedi. „Zajebavaš me?”

„Već smo to razjasnili.” Gurnem ruke ispod sigurnosnog pojasa i uhvatim se za svoj remen. „Treba mi to, i ti mi moraš to priuštiti.”

„Hej, čekaj malo, kompa.” Njezin dlan pritisne moja prsa, a onda brzo odmakne ruku kao da se opekla.

Čudno, bio je prilično topao, i još osjećam njegov otisak kroz slojeve odjeće. To također ignoriram, pa pretjerano promigoljim obrvama. „Ne brini se. Imam plan. Samo se pretvaraj da te boli glava i da je moraš nasloniti na moje krilo. Prekrit ću te dekom da blokiram svjetlost. Tako im neće biti sumnjivo kad budeš stenjala.”

Otkopčam remen kao da namjeravam izvući kitu iz hlača. „Ili, još bolje, zatvorit ću vrata našeg odjeljka pa ćemo imati potpunu intimu. Onda ćeš me moći pošteno obrađivati.”

Pobjegne joj neki prigušeni zvuk. „Ti... odvratni... ne mogu vjerovati...”

„Joj, hajde, srce. Malo me pocuclaj, može? Samo mi lizni vrh.”

Sranje. Nisam smio to reći. Moj se kurac zainteresirano trzne jer mu se strašno sviđa ta ideja. Njene razmaknute usne su crvene i meke i pune... *Saberu se, perverzno.*

Nacerim se otkrivajući zube i nagnem se prema njoj dok joj lice poprima jarkocrvenu boju. „Samo me malo siši i liži. Toliko sam napet da ću svršiti za pet minuta, maksimalno deset.”

Neki prigušeni zvuk zamre u njezinom grlu, i ja napačeno zastegnem. „Skrati mi muke, kolačiću.”

To je kap koja prelije čašu. Obrve joj se visoko podignu. „Kolačiću? Kolačiću?!” Pritisne mi nos svojim nosom dok me strijelja stisnutim očima, potamnjelim od bijesa. „Da ti ga pocuclam? Nadmeni, arogantni...”

„Te dvije riječi imaju praktički isto značenje, šećeru.”

„Kurcoglavi...” Zatim zastane i lagano se odmakne. Leti pogledom preko moga lica. A onda se nasmiješi. Široko i zadovoljno, i malo mi

se zavrti u glavi od njenih munjevitih promjena emocija. „Ooo, svaka ti čast, sunašce”, kaže polako razvlačeći riječi, s osmijehom od uha do uha. „Svaka ti čast. Skužio si da glumim, zar ne?”

Ne mogu joj pogledati u oči jer će me prozreti. Ova je žena možda najiritantnija osoba koju sam ikad upoznao u avionu, ali je očito inteligentna. „Zar si glumila?”

Ona posprdno puhne. „Trebao bi mi zahvaliti tako da mi platiš cugu.”

„Piće je besplatno u prvom razredu, brbljavice.”

„To je stvar principa.”

Dao bih joj cijelu bocu šampanjca ako želi, samo da umukne, ali alkohol obično razvezuje jezik. Stresem se od same pomisli da bi se mogla još više razbrbljati.

U tom trenutku nam priđe ona stjuardesa koja me proždimala pogledom kao da sam sočni odrezak, noseći čašu šampanjca na srebrnom pladnju. Široko mi se nasmiješi. „Gospodine Scott. Vaš šampanjac.”

„O, za Boga miloga”, moja brbljava suputnica promrmlja sebi u bradu.

U ovoj životnoj dobi, već mi je postalo normalno uvijek imati bezizražajno lice, bez obzira na okolnosti. Ali iz nekog čudnog razloga, trenutačno mi je teško održati takav izraz. Nešto u vezi s mojom mučiteljicom izvlači petogodišnjaka iz mene, i želim je povući za kosu kao neko derište na školskom igralištu. Ali to ne učinim. Prihvatim piće koje stjuardesa stavi ispred mene.

„Hvala”, kažem joj dok dodajem čašu Brbljavici. „Ali ovo je naručila moja suputnica, ne ja.”

Stjuardesa problijedi. „Oh. Molim vas... oprostite mi”, kaže ženi koja sjedi pokraj mene – stvarno bih je trebao pitati kako se zove, ili možda ne. Ne bi bilo pametno nastaviti razgovor; ona možda jest zabavna, ali je svejedno munjena. Ne volim nepredvidljive elemente.

„Nisam znala. Mislila sam...” Stjuardesa ne dovrši rečenicu jer očito ne zna što reći.

„U redu je.” Moja suputnica se nagne preko mene, ulazeći u moj osobni prostor dok upućuje stjuardesi osmijeh pun razumijevanja, i

ponovno me napadne miris šećera i limuna i tople žene. „Ovo sunašće mi je toliko zavrtjelo mozgom da sam umalo izvukla kreditnu karticu i ponudila mu platiti za seks.”

Zagrcnem se vlastitom pljuvačkom. „Isuse Kriste.”

Stjuardesino lice postane tamnoružičasto. „Da. Hm. Želite da vam donesem nešto drugo?”

Padobran.

„Meni ništa više”, kaže luđakinja s moje lijeve strane i zadovoljno otpije gutljaj šampanja.

„Mineralnu s ledom”, kažem. U ovom trenutku bih najradije zatražio cijelu bocu gina. Ali od alkohola postajem još anksiozniji u avionu. *Samo diši, opusti se, otrpi ovaj let iz pakla.*

Stjuardesa me sućutno pogleda. Sa svoje lijeve strane začujem još jedan zadovoljni uzdah. Čekam sljedeću paljbu besramnih riječi, ali sam neobično razočaran kad otkrijem da moja suputnica vadi mobitel i slušalice. Znači, planira uključiti glazbu i isključiti mozak. Odlično. Točno ono što mi je trebalo. Zahvalan sam joj na tome.

Podignem svoj časopis i zurim u fotku crvenog Lamborghini Centenaria. Imam isti model u tamnosivoj boji. Okrenem stranicu. Grubo.

Usljedi još djevojačkog pjevušenja, glasnijeg od brujanja avionskih motora. Divno, pjeva uz pjesmu koju sluša. Ova vražja ženska me zarazila nekim bizarnim virusom nezrelosti, jer dolazim u napast da je bocnem i kažem joj da nema sluha samo kako bih čuo njezinu reakciju. Ta me pomisao ispuni nekim čudnim uzbuđenjem. Ali ja prepoznajem ovu pjesmu.

Pomalo sam šokiran kad me preplavi razočaranje. Nisam to očekivao. Ne ovu pjesmu. Jer ona sluša Kill Johna, i očito ih voli slušati. I ja volim Kill Johna. To je trenutačno najveći bend na svijetu, i dio je mene, povezan krvlju, znojem i suzama sa svakom stanicom moga bića.

Jer ja sam menadžer tog benda. Killian, Jax, Whip i Rye su moji dečki. Sve bih učinio za njih. Ali jedno neću nikada raditi. Komunicirati s njihovim obožavateljima. Nikada.

Tu sam lekciju rano naučio. Obožavatelji, tko god oni bili, polude kad čuju da sam menadžer Kill Johna. Odbijam biti njihova ulaznica.

Iz Brbljavićinih usta izađe još nekoliko loše otpjevanih stihova. Kima glavom u ritmu glazbe, zatvorenih očiju, blaženog izraza lica. Okrenem glavu na drugu stranu. Ne, nisam razočaran. Laknulo mi je.

Dok pokušavam samog sebe uvjeriti u to, stigne moja mineralna voda i iskapim je s više entuzijazma nego što je normalno. Laknulo. Mi. Je.